

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

Ca. xii. Nihil contra naturam auctore platone q[ui] natura[m] dicit dei
volu[n]tate[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

rit. Naturalis etenim eclipsis esse non potuit que nisi lunar(corpis
 obiectu ptingit/cum constet pridie luna quartadecimam extitisse:
 nisi forte quis de iudaica perfidia incredulitatis sue solacium
 mutuetur: asserens cum eis venerem tunc in ecliptica linea soli
 fuisse oppositam: que quidem magna est: et ut astrologi tradunt
 sola de quinque sideribus de nocte umbram de se emittit ut luna.
 Quod quia nec ratio probat nec auctoritas aut fides approbat
 repudiatur ut fictile. Si enim adeo luminosum est veneris cor-
 pus quomodo tantas parit tenebras? ¶ Dyonisi⁹ ariopagita in
 epistola ad polycarpum scribit se et plures alios philosophantes tunc
 vidisse lunam soli incidentem: & quidem contra naturam. Om-
 nino enim erat coitus tempus: quod ei postmodum paulo pre-
 dicante conuersionis dedit occasionem. Scio tamen plures alii-
 ter hinc locutos. Sed dyonisium prefero: quia quod vidit scripsit
 alii proprias sequuntur opiniones. ¶ Sunt autem signa plerumque
 non modo naturalia: sed et generalia: sicut illud quod domino mori-
 ri tenebre facte sunt per uniuersam terram ab hora sexta usque
 ad horam nonam. Et quod in eis particulare est: aut minus na-
 turale: capacitatem generis temporis perpetuitate compensat.
 Mors etenim illa moysi faciem detexit uniuersis: perpetuam
 duriciam scidit: et resurrectionis primitias in eternam leticiam in-
 trodixit. Illa quoque que diem iudicii preuenire dicunt: per dies
 quindecim: si tamen futura sunt: quoniam de canonica scriptu-
 ra firmitatem non habent: nature legibus minime subiacebunt/
 dum tamen naturam hic/ ut in locis que pluribus dicam⁹ solitum
 cursu rerum: aut causas occultas euentuum quarum ratio reddi potest.

¶ Nihil contra naturam auctore platone qui naturam
 dicit dei voluntatem. Capitulum. XII.

SI vero platonem sequimur qui asserit naturam esse dei
 voluntatem: profecto nihil istorum euenit contra na-
 turam: cum ille omnia quecumque voluit fecerit. Ille quod
 dem dum rerum causas exequitur: finem omnium diui-
 nam asruuit bonitatem. Optimus est inquit. Porro ab optimo
 longe relegata est omnis inuidia. Itaque consequenter cuncta sui
 similia prout natura cuiusque beatitudinis capax esse poterat effi-
 ci voluit: quam quidem dei voluntatem certissimam rerum origi-
 nem esse si quis ponat: recte eum putare sentiam. Et quidem sapietia dei
 et bonitas que reb⁹ omnib⁹ originem prebet: natura rectissime appellat:
 contra quam utique nihil fit: quia dispositionem dei nihil euacuat: aut
 causas que in mente illius qui fecit celos in intellectu ab initio con-

Dyonisi⁹ ario
 pagita.

Que ex scri-
 ptura canoni-
 ca non firman-
 tur non subiace-
 nt legibus nature.

Platonis opi-
 nio.

ps. cxliij.

Ad pulchrā
deductionem
q̄ opera q̄ mi-
racula vident
ex occulta na-
ture dispōne
pcedunt.

Boetius in fi.
vl. x. liij.

1. Corin. j.

Cometa.

Comitia dice-
bant q̄ fiebāt
rome kal. Jan-
nuarij ad creā-
dū magistratū
vbi vniuersi
cōueniebāt.
Ione p̄ totū.

Joan. ij. ca.

1. Corin. j.

Signū qd̄ est

stiterunt: suo priuat effectū. ¶ Insunt itaq; rebus seminales eue-
tuum cause: & originarie rationes: que preordinato tempore in
suos procedunt effectū. Ex eo quidem mirabiles: non q̄ nullas:
sed q̄ occultissimas habeant rationes. Humor siquidem de inti-
mis terre viscerib⁹ ab arborum vel vinearum radicibus appeti-
tiua quadam virtute attrahitur: deinde quadam distributione
nature dirigif per plantarum membra: & cum sua decoctione
profecerit turgescit in surculos: & que ad sustentationem sui nō
indiget: in folia & fructus emittit: qui cum maturuerint/ in mu-
sta despumant: & sic per interualla temporum cōsuetō vsu vina
parturiunt. ¶ Si vero occulta dei quibusdam nature curri-
lis/ digestus & maturatus humor absq; temporis interstitio in
opinatum vertatur in vinum/ miraculum quidem est: quia alti-
tudo diuine dispensationis nostrū transcendit intellectum. Sed
vt ait sapiēs: cedat in scitie nubilus error/ cessant profecto mira
videri. Non tamen mirabilium dei fidem vel auctoritatem in-
fringo: sed altitudinem diuitiarum sapientie & scientie sue ple-
na humilitate veneror & ammiror: sciens quia quod stultum
est dei/ sapientius est hominibus. In multis etenim labi/ huma-
na infirmitas est/ sicut in nullo aliter sentire q̄ res se habeat/ āge-
lica vel diuina perfectio.

¶ Q̄ deus signis suā premunire dignaf creaturā. Capi. XIII.

¶ Hoc quoq; diuina miseratio est: q̄ signorum suorū in-
ditio ignorantiam nostram quandoq; premunit. Co-
meta siquidem apparente/ creduntur imminere con-
iuitia. An ignoras terris mutātem regna cometam?
Italie quoq; imminente excidio que signa cōtigerint: non nescit
quisquis aliquatenus rerum publicarum hystorias attigit: hy-
storiconum volumina que de rebus memorabilib⁹ scribuntur:
plena prodigiis sūt & ostentis. Deniq; sub helya & helyseo mul-
ta fidei & virtutis signa precessisse nō ambigis. Niniuite quoq;
signorum iudiciis penitentiam egerunt in predicatione iōne.
Infidelitas namq; signorum argumentis erigitur: & fides tene-
ra eisdē roboratur: vnde illud: qd̄ signū ostēdis nobis? Et iudei
signa querūt: greci sapientiam.

¶ Quid signum: & de somno.

Capitulū. XIII.

¶ Ic vero intelliguntur signa quecunq; quouis iudicio
diuinam homini innuunt volūtatem. Signum siqui-
dem est quod seipsum sensui: & preter se aliquid ani-
mo ostendit. Quedam tamē signa sunt que nulli cor